

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel LXIV.

ZATURDAG den 3den JUNY 1876.

NO. 22.

VEREENIGDE STATEN VAN NOORD-AMERIKA.

—o—

By de bespreking van aangelegenheden, met de Vereenigde Staten van Noord-Amerika in verband, neemt in deze dagen de tentoonstelling te Philadelphia de eerste plaats in. Kan het niet anders om het grootste van die onderneming, om het gewichtige van de gebeurtenissen, die zy in herinnering brengt, het is niettemin eene groote noodzakelykheid de politieke gebeurtenissen in dien grooten Staat aandachtig te volgen.

Wanneer er van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika en van hunne politieke gebeurtenissen sprake is, behoort men zich een ander denkbeeld te vormen van hetgeen politiek aldaar is, dan wat men steeds met betrekking tot de Europeesche Staten zich had voorgesteld. In Amerika is de politiek, in nog meerdere mate dan in Europa, een streven om zyn eigen belang ten koste van het algemeen welzyn te bevorderen. Wy willen heden niet terugkomen op al de schandalen waarin zooveel, en meest allen, hooggeplaatsten betrokken zyn. Reeds is het zoover gekomen dat men moeijelyk zeggen kan wie niet verdacht wordt zich, hetzoo knelvelary, hetzoo knoeijery, schuldig hebben gemaakt.

Men heeft in den vrede een verkeerd denkbeeld van veel wat in Amerika omgaat. 't Is waar, in geen land is de ondernemingsgeest zoo ontwikkeld, en in weinige is het gemakkelijker fortuin te maken; maar de politieke eerlykheid, die in byna elken Europeeschen Staat nog aangetroffen wordt, is door zooveel in Amerika uit het oog verloren dat men moeijelyk een Europeeschen Staat aantreft waarin de Staatsmannen, vooral de party-mannen zoozeer aan hunne hartstogten en aan hun hebzucht den vryen tengel gevierd hebben. Dat men in den vreemde zich een verkeerd denkbeeld vormt van den toestand in Amerika is niet te verwonderen. Democratie, regeering door het volk, heeft iets zoo aantrekelyks dat elk schryver of spreker, die de liberale denkbeelden toegedaan is, op Amerika wylt als het land der onbepaalde vryheid, de bakermat van elk vooruitgang, de plaats waar hartstogten niet gekend worden. Zoo onlangs Louis Blanc. In eene redevoering die hy te Parys hield op eene byeenkomst, gehouden ter bevordering van het doel dat de werklieden-vereeningingen van Frankryk zich voorgesteld hebben, om namelyk 120 werklieden de tentoonstelling van Philadelphia te laten bezoeken, sprak hy van de amnestie voor de Oorlogsmannen, die in Frankryk by de Kamers in behandeling is. Amerika, zeide hy, had vergeten en vergeven; men wist daar niet meer dat er tusschen Noord en Zuid oorlog was gevoerd.

Hoe onwaar, om het juiste woord te gebruiken, is deze voorstelling niet. Nog onlangs werd een voorstel tot algemeene amnestie voor degenen die deel aan den opstand genomen hadden door de Kamer van Afgevaardigden te Washington verworpen. Nog moeten de Zuidelyke Staten voor hun misdryf; nog is de vrede niet lavendig, en nog wordt door de zoogenaamde Carpet-baggers oncenigheid gezaaid onder de bewoners der Zuidelyke Staten; nog worden de vroegere slaven tegen hunne vroegere meesters opgehaast. Ja, de vrede maakt in geen land meer van elke omstandigheid gebruik dan in Amerika om de bewoners des lands van elkander te vervreemden. Het alles moet verzwegen worden ter wille van het begooel. De radikalen in Frankryk wilden de amnestie; het democratisch land by uitstek moet worden aangeduid als reeds het voorbeeld daartoe gegeven te hebben. Het komt er minder op aan, of dit een onjuistheid is. Het volk weet niet beter,

luistert met aandacht, gelooft, en juicht toe. Zoo worden verschillende feiten waarin Amerika betrokken is in Europa verkeerd voorgesteld. Voegt men hierby dat de onwetendheid in Europa algemeen is omtrent alles met Amerika in verband, dat er geen de minste kennis van de aardrykskunde van Amerika aan te treffen is, zelfs by den gegoeden en beschaafden stand, dan zal men zich ligt een denkbeeld kunnen vormen van den slechten invloed dien zulke verkeerde voorstelling van feiten op de arbeidende klassen veroorzaakt.

Laten wy deze beschouwingen echter ter zyde, en keeren wy tot ons onderwerp terug.

De bevolking verdeelt zich in twee partyen: Republikeinen en Demokraten. Deze zyn de benamingen der partyen, maar die benamingen geven niet juist terug wat de partyen werkellyk willen. De Demokraten zyn minder radikaal dan de Republikeinen, en de Republikeinen zyn by andere gelegenheden meer autokratisch dan de andere party. Wy zeggen autokratisch, omdat hoe vreemd het ook moge klinken, geen erger autokraat dan een der zoogenaamde demokraten.

De bevolking, zeiden wy zoo even, verdeelt zich by twee partyen. Deze is de algemeene uitdrukking, maar op verre na niet die welke de waarheid teruggeeft. De bevolking onthoudt zich van de politiek; deze wordt aan de zoogenaamde politicians overgelaten.

De politicians zyn mannen, soms ook vrouwen, die hunne personele belangen met die des lands vereenzelvigen, of om het beter uitdrukken, die het algemeen welzyn in hunne partikuliere belangen doen opgaan.

Zooveel om elkander te ondersteunen in hunne afpersingen, om elkander hunne respectieve knoeijeryen mogelyk en gemakkellyk te maken, stellen een magt daar waartegen het hoogst moeijelyk is te ageren. Door de eene den ander te verdedigen hebben die personen zich sedert het einde van den secessieoorlog weten staande te houden. Het waren in de laatste tien jaren steeds de Republikeinen die aan het bewind waren, maar wyl zy zooveel afkeurenswaardigs verricht hebben, schynt de dag van hun val naby. Reeds wordt er weinig gesproken van de derde candidatuur van Grant.

Zyn de Demokraten dan als party een veel beter regering?

Moeijelyk kan hierop zoo dadelyk een bevestigend antwoord worden gegeven. Het was de democratische party die aan het bewind was in den Staat New York toen de rings, Tammany en andere, zooveel miljoenen hebben doen verdwynen.

Dat by de verkiezing voor een President, die op handen is, elk der partyen zich inspannt om de overwinning te behalen laat zich ligt begrypen.

Elk nieuw benoemd President rigt het geheel bestuur in naar zyne partybelangen.

Dat velen die zich met de politiek niet inlaten thans eene verandering wenschen van het regeringspersoneel is boven allen twyfel, en welligt zal het dit wezen dat aan de democratische party de zegespraal zal geven.

Reeds heeft deze laatste party tot haren Candidaat, als opvolger van Grant, gekozen den heer Tilden, Gouverneur van New York. Den heer Seymour, vroeger Gouverneur van hetzelfde staat en ook demokraat, werd door eeligen de candidatuur aangeboden, maar hy heeft schriftelyk verklaard niet te willen dingen naar het Presidentschap, en vooral niet nu Tilden candidaat is, en daarby zyne vrienden verzocht Tilden's candidatuur te ondersteunen.

De party die aan het bewind is heeft echter altyd meer kans dan de tegenparty om haren candidaat benoemd te krygen. De Republikeinen hebben echter nog geen candidaat gekozen.

Dat de verhouding tusschen Grant en de House of representatives niet aller vriendschappelyk is, getuigt de boodschap die Grant dezer dagen aan dat ligchaam gerigt heeft. De Kamer had namelyk eene motie aangenomen van den heer Blackburn om den President naar de redenen te vragen van zyn verlengd verblyf te Longbranch gedurende den zomer, en van zyne veelvuldige reizen gedurende de overige jaargetyden. De Constitutie stelt, zegt de Kamer, den zetel der regering te Washington en eischt dat de bureaux en de ambtenaren van de algemeene departementen in genoemde stad gevestigd moeten zyn. De boodschap van President Grant in antwoord op die motie is allerscherpst. "Ik zoe aan de Kamers, zegt de President, elke inlichting willen geven die zy van my mogten vorderen wanneer de Constitutie hem daartoe het regt verleent. Maar ik zie in de Constitutie niets dat de Kamer van Afgevaardigden, met de Wetgevende Magt belast, de magt toekent, aan de Uitvoerende Magt die even onafhankelyk is als zy, inlichtingen te vragen over den tyd, de plaats of de wyze waarop zy zich van hare pligten kwyt. Alles wat ik aan de Kamer van Afgevaardigden de magt toeken my als inlichtingen te vragen is wat van nut in zake van wetgeving zyn kan, natuurlyk zoolang er van geen impeachment sprake is. De vraag van de Kamer, hoe, waar en op welke wyze ik dit of dat gedurende 7 jaren gedaan heb, staat in geen betrekking tot de wetgeving,—noch maakt zy daarop aanspraak. Maar zoo het 't regt van impeachment (beschuldiging) geldt, dan zal ik haar zeggen, zoo zy het niet weet, dat er in dit land een constitutioneel regt bestaat, aan den President en den geringsten burger gemeen, namelyk dat niemand tegen zich zelf als getuige kan gebruikt worden. Ik heb nooit my de functien der andere Staatsmagten willen toe-eigenen, en evenzoo zal ik niet veroorloven dat de eene of de andere Kamer de regten verkort die my toekomen als magistraat, met de Uitvoerende Magt en met het handhaven der Constitutie belast."

"Dientengevolge weiger ik geheel en al op de my gestelde vraag te antwoorden."

Dat Grant gelyk heeft is niet tegen te spreken. Hy beroept zich op het voorbeeld zyner voorgangers, en zegt dat het by niemand immer opgekomen is een President rekenschap te vragen, waar en hoe hy zyne functien uitoefent.

Grant voegt by zyne boodschap een lyst van de hoeveelheid dagen waarop elk President afwezig is geweest uit de hoofdstad gedurende deszelfs bestuur. Washington 181 dagen in de 8 jaren; John Adams, 385 dagen in 4 jaren; Jefferson, 796 dagen in 8 jaren, Madison 637, Monroe 708, enz.

De meeste Couranten keuren de handeling van de Kamer van Afgevaardigden af, die zich wel deze les, door Grant haar gegeven, had kunnen sparen.

